

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Anna Plewińska**

Protokolant : Izabela Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2013 r. we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Jacka Kowalewskiego

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

M. G.

ur. (...) we W.,

syna Z. i M. z d. A.,

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 09 listopada 2012 r. we W., znajdując się w stanie nietrzeźwości posiadając 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki J. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania) w dniu 9 listopada 2012 roku przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 20 maja 2013 roku;

V. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierza mu opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2012 roku funkcjonariusze policji Ł. S. i M. K. na pl. (...) we W. zauważyli poruszający się z małą prędkością pojazd J. (...) o nr rej. (...). Zatrzymali pojazd ten do kontroli na ulicy (...). Kierującym był oskarżony M. G.. Ponieważ od oskarżonego policjanci wyczuli woń alkoholu udali się z nim do (...) K. W., gdzie został poddany badaniu na zawartość alkoholu w organizmie. Policjanci zatrzymali mu również prawo jazdy za pokwitowaniem.

DOWÓD:

- zeznania świadka Ł. S. – k. 7,
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 14 – 15, 54,

Oskarżony był nietrzeźwy i miał przy pierwszym badaniu o godz. 01:28 – 0,65 mg/l, zaś przy drugim badaniu o godz. 01:33 – 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

DOWÓD:

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 3,
- świadectwo wzorcowania – k. 4,
- zeznania świadka Ł. S. – k. 7,
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 14 – 15, 54,

Oskarżony został zatrzymany w dniu 9 listopada 2012 roku o godzinie 00.50 i osadzony w (...). Został zwolniony tego samego dnia o godzinie 11.40. Policjanci udali się z nim przed osadzeniem na pogotowie, gdzie lekarz nie stwierdził przeciwwskazań do zatrzymania oskarżonego.

- protokół zatrzymania – k. 2,
- zaświadczenie z dnia 9 listopada 2012 roku – k. 6,

Policjanci wydali dyspozycję usunięcia pojazdu, którym poruszał się oskarżony na parking przy ul. (...). W dniu 9 listopada 2012 roku, po zwolnieniu przez policję, oskarżony odebrał pojazd z parkingu, oraz uiścił opłatę 440 zł za usunięcie pojazdu.

DOWÓD:

- dyspozycja usunięcia pojazdu – k. 5,
- zeznania świadka Ł. S. – k. 7,
- zezwolenie – k. 17,

Oskarżony miał ważne ubezpieczenie pojazdu.

DOWÓD:

- ubezpieczenie OC – k. 19,

Oskarżony był wcześniej karany w 2011 roku za czyny z art. 282 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby.

Skazanie z dnia 4 października 2010 roku za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby zatarło się w dniu 15 kwietnia 2013 roku.

- oświadczenie oskarżonego – k. 53,

DOWÓD:

- karta karna – k. 24,

Oskarżony jest rozwiedziony, ma trójkę dzieci, wszystkie sam wychowuje i wszystkie pozostają na jego utrzymaniu. Pracuje, zarabia 1500 zł. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, odwykowo, nie korzystał z pomocy psychologa.

- oświadczenie oskarżonego – k. 53,

DOWÓD:

- dane osobopoznawcze – k. 25,

Oskarżony M. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, gdyż wskazał, że sprawa jest jasna i oczywista. Wskazał, że zanim zaczął prowadzić pojazd wypił dwa piwa. Wskazał, że wie, że popełnił błąd i żałuje tego co zrobił, oraz, iż więcej tak nie postąpi. Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym wskazał, że chce poddać się dobrowolnie karze.

W toku postępowania sądowego zaproponował wymierzenie mu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin miesięcznie, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zaliczenie zatrzymania prawa jazdy, oraz świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych. Gdy Prokurator uzależnił wyrażenie zgody na zastosowanie art. 387 § 1 k.p.k. od podwyższenia kary do 8 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin miesięcznie, oskarżony, jak i obrońca zgodzili się na to.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd wywiódł ustalenia faktyczne w oparciu o **wyjaśnienia oskarżonego**, które uznał za wiarygodne w całości, ponieważ nie budziły wątpliwości, a dodatkowo zostały potwierdzone zebranymi w sprawie pozostałymi dowodami. Oskarżony szczerze przyznał, że prowadził samochód w stanie nietrzeźwości.

Sąd dał także wiarę **zeznaniom świadka Ł. S.** W zakresie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa wskazał on okoliczności tożsame z tymi, jakie przyznał oskarżony, a nadto był on osobą dla oskarżonego obcą, wykonywał swoje obowiązki służbowe i nie miał żadnego powodu, aby fałszywie świadczyć przeciw oskarżonemu.

Sąd nie znalazł także najmniejszych powodów, aby odmówić wiarygodności **pozostałym dowodom z dokumentów**, w tym w szczególności protokołom zatrzymania oskarżonego, protokołom z badania stanu trzeźwości

oskarżonego, a nadto danym o karalności oskarżonego i informacjom uzyskanym w oparciu o treść art. 213 § 1 k.p.k. Dokumenty te, jak i pozostałe, które stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, zostały sporządzone zgodnie z wymogami prawa i przedstawiają okoliczności, na które je sporządzono, jak również nie były kwestionowane przez strony.

W świetle powyższych ustaleń Sąd nie miał najmniejszej wątpliwości, że oskarżony M. G. prowadząc w stanie nietrzeźwości (0, 65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) samochód J. (...) o nr rej. (...) wyczerpał znamiona występku opisanego w art. 178 a § 1 k.k.

Odpowiedzialności karnej z art. 178 a § 1 k.k. podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zgodnie zaś z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Badanie stanu nietrzeźwości oskarżonego wykazało więc ponad dwukrotnie przekroczony dolny próg tego stanu. Prowadził on zaś w tym czasie samochód J. (...), a więc pojazd mechaniczny, w ruchu lądowym – po drogach W.. Należy wziąć pod uwagę, że czynił to na dość ruchliwej ulicy. Z drugiej jednak strony nie poruszał się szybko, a w zasadzie jechał tak wolno, że wzbudziło to podejrzenia policjantów, co z pewnością powodowało, iż zagrożenie jakie stwarzał było mniejsze. Nadto pora, w jakiej jechał – po północy – także powodowała, że stwarzane przez niego zagrożenie było mniejsze.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Sąd uwzględnił i wnikliwie rozważył całokształt istotnych okoliczności dotyczących oskarżonego i popełnionego przez niego czynu, bacząc by wymierzona kara uznana być mogła za wyważoną, słuszną i odpowiadającą zarówno stopniu winy oskarżonego, jak i mierze społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Sąd kierował się także prymatem wychowawczego oddziaływania kary na oskarżonego, uwzględniając w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy. Oczywiście bez pominięcia wskazań płynących z innych, ogólnych dyrektyw, zwłaszcza zaś przestrzegania obowiązku orzekania kary w granicach jej sprawiedliwości.

W stosunku do oskarżonego, biorąc pod uwagę stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, ale także jego warunki osobiste, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i § 2 k.k. Sąd za popełnione przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym czasie do wykonywania pracy w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu podstawowe znacznie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Orzeczonej karze uwzględnił średni stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony godził w bezpieczeństwo ruchu drogowego, a więc w bezpieczeństwo innych jego uczestników. Zważyć trzeba, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości, który mimo wszystko nie oscyłował w jego dolnej granicy. Sąd uznał jednak, biorąc pod uwagę, że sposób prowadzenia przez niego pojazdu (w szczególności osiągnięta przez niego prędkość, która powodowała, że jednak stwarzane zagrożenie nie było tak znaczne, jakby jechał on z prędkością zwykłą), a także, że o porze o jakiej jechał ruch pojazdów w mieście jest niewielki, stąd i zagrożenie, jakie stwarzał było mniejsze, niż gdyby w takim stanie prowadził pojazd z normalną prędkością bądź w środku dnia, że wymierzona mu kara 8 miesięcy ograniczenia wolności będzie wystarczającą reakcją na jego zachowanie i pozwoli mu uświadomić sobie, że nie należy w przyszłości podejmować tego typu zachowań. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął również pod uwagę warunki osobiste sprawcy, a w szczególności, iż sam wychowuje trójkę dzieci, pracuje, a także, iż do tej pory był karany jedynie raz i to za przestępstwo nie będące przestępstwem podobnym, do czynu z art. 178 a § 1 k.k. Nadto

w ocenie Sądu nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu od razy, chciał poddać się karze zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym, a zaproponowania sobie samemu kary ograniczenia wolności – nawet jeżeli początkowo w wymiarze nie zaakceptowanym przez prokuratora, ale jednak w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności – ukazuje, że bierze na siebie odpowiedzialność za popełnione przestępstwo oraz konieczność poniesienia kary i to kary, która będzie wymagała od niego sporego zaangażowania, gdyż przecież wykonuje również pracę zarobkową, oraz wychowuje trójkę dzieci. Sądowi nie umknęło również, że oskarżony już na etapie postępowania przygotowawczego wyraził skruchę za popełnione przestępstwo.

W ocenie Sądu w tych okolicznościach kara pozbawienia wolności, nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłaby dla oskarżonego karą zbyt surową. Wykonanie zaś prac społecznych odniesie w ocenie Sądu cele kary, jakie winna ona osiągnąć, oskarżony odczuje konsekwencje własnego zachowania, co pozwoli w przyszłości powstrzymać mu się od zachowań sprzecznych z prawem.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia go wolności (zatrzymania) w sprawie w dniu 9 listopada 2012 roku.

Stopień naruszenia przez oskarżonego obowiązków spoczywających na nim jako na uczestniku ruchu, jak również treść art. 42 § 2 k.k. obligowały Sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, środka eliminującego oskarżonego z ruchu drogowego. Orzeczony środek karny winien w ramach oddziaływania prewencyjnego i resocjalizacyjnego stworzyć warunki skłaniające oskarżonego do prawidłowej oceny swojego zachowania. Jego wysokość – określona na 1 rok – uzasadniona była faktem, że oskarżony naruszył obowiązujące przepisy prawa prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości, która jednak nie była znaczna. Sąd zważył również, iż było to pierwsze popełnione przez oskarżonego przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Stąd w ocenie Sądu orzeczenie zakazu w najniższym możliwym wymiarze będzie wystarczające dla osiągnięcia celów tego środka karnego.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 20 maja 2013 roku.

Na podstawie zaś art. 49 § 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, głównie celem wzmocnienia oddziaływania kary.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzając mu opłatę w wysokości 180 złotych, albowiem oskarżony osiąga stałe dochody, co wskazuje, że jest w stanie ponieść koszty tego postępowania bez uszczerbku niezbędnego utrzymania siebie i rodziny.